Statuile Vivante ale Absurdului

Poeme filosofice

SORIN CERIN

SORIN CERIN

STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1720926092

ISBN-10: 1720926093

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

1) Balanța Încrederii

Aripile răvășite ale Cuvintelor,
tremură sub asfaltul negru al Uitării,
prăbușit pe terasele Privirilor,
unde Gândurile își beau cafeaua de dimineață,
pierzându-se abătute,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Eternităților de Clipe,
care se scurg în șuvoaie de Întrebări,
ce nu vor primi niciodată Răspunsuri,
pe talerele de plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce-și atârnă greutatea Înțelesurilor,
strivind Balanța Încrederii,
în propriul Sine,
ale Speranțelor,
ce au ajuns ale Nimănui.

2) Ne întemnițează Sufletele

Zidurile Veșmintelor Nepăsării,
sunt îmbrăcate de Ochii de Cer,
din ce în ce mai mulți,
pustii și surzi,
care își îndreaptă,
Privirile pierdute,
la Zarurile Timpului,
către Nicăieri,
strigând mut, către mănăstirile de Cuvinte,
pe care le-ar dori alături,
de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
care nu este și nu a fost niciodată al nostru,
ci numai al Iluziilor Vieții și Morții,
care ne întemnițează Sufletele,
în închisorile Trupurilor.

3) Moartea moare odată cu Ființa

Moartea moare odată cu Ființa,
primită în dar,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne încătușa Visele Nemuririi,
din care provenim,
cu răceala și cruzimea,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au frânt aripile Destinului astral,
aruncându-ne în Mocirla Întrupării,
din care ori de câte ori,
încercăm să ne ridicăm,
suntem loviți cu tunetele și fulgerele,
Deșertăciunii și Absurdului,
unei Lumi a Păcatelor Originare,
ce ne permit doar Visele,
care nu ne pot ajuta,
la evadarea din noi înșine,
și ne forțează să credem,
că odată cu Moartea,
moare și Ființa noastră.

4) Voia Evenimentului Primordial

N-am înțeles niciodată,
Iluziile Vieții și Morții,
de ce ne-au aruncat,
doar resturi de Cuvinte putrezite,
care să ne hrănească sărăcia Sufletelor,
strivite amarnic,
în pălmile bătătorite de Suferințe,
ale Destinelor,
pe care le întindem umili,
către Nesfârșirea Ferestrelor de Cer,
din care provenim,
fiind dezgustați de această Lume a Ororilor,
Non-Sensurilor Existenței,
de care nu putem scăpa,
decât dezbrăcând mantia Ființei de Țărână,
în care trăim,
pentru a o înlocui,
cu Ființa de Lumină,
din care am fost răpiți,
cu Voia Evenimentului Primordial,
al Spargerii Totului,
care este Adevăratul Dumnezeu.

5) La gâturile noastre de lebede căntâtoare

Omul este o Ființă a Uitării,
răstignită pe Inima de Jar a Iubirii,
din care Iluziile Vieții și Morții,
ne fac talismane de Suferințe,
pe care să le purtăm,
la gâturile noastre de lebede căntâtoare,
de fiecare dată,
când intrăm în Catedralele Păcatelor Originare,
pentru a ne închina,
Non-Sensurilor Existenței,
a căror sălbăticie și cruzime o respirăm,
pe străzile pustii ale Viselor,
îmbrăcate cât mai gros cu Deșertăciune,
pentru a nu răci,
pe Frigul,
de pe buzele secate ale Cuvintelor,
Nimănui.

6) Sunt trecute întotdeauna cu vederea

Viața este înainte de toate,
o înșiruire de amăgiri încântătoare,
care se zbat prin pustiurile Conștiinței,
să scoată Apa mudară a Durerii,
din Fântâna Regretelor,
care ne sunt turnate,
în cănile de pustiu ale Nemerniciei,
Păcatelor Originare,
care ne servesc porția de Libertate,
numai după gustul și dorințele,
Non-Sensurilor Existenței,
ale căror orgii criminale,
sunt trecute întotdeauna cu vederea.

7) Într-o tăcere mormântală

Atunci când sosesc,
Păsările Viselor călătoare,
începe să ningă cu aripile frânte ale Durerilor,
ce împânzesc Orizonturile oarbe ale Speranțelor,
pe care vor să ni se așeze,
Zilele Goale,
asediate de corbii mari și negri,
ai cortegiilor funerare de Clipe,
ce urmează într-o tăcere mormântală,
strigătele mute și deznădăjduite,
ale Singurătăților,
care ne înveșmântă,
venele însângerate ale Răsăriturilor Nimănui,
spălate de genele defecte ale Străbunilor,
Păcatelor Originare,
care ne vor felia Cerul fiecărui Cuvânt,
în firimituri de Înțelesuri,
pe care să ni le servească cu zgârcenie,
Iluziilor Vieții și Morții.

8) Moartea ce moare odată cu Ființa Durerii din noi

Plumbul Întunericului,
se așează greu și amenințător,
peste Orbirea Viselor,
ale căror aripi cad surd,
peste cearcănele Prăpăstiilor adânci,
ale Ochilor de Cer,
peste care se închid,
Pleoapele pierdute spre Nicăieri,
ale Simțămintelor,
alungate de Cimitirele de Cuvinte,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale unor Zile Goale,
care-și etalează ușurințele Patimilor,
în Privirile lascive ale Plăcerilor,
care ne amăgesc,
arătându-și doar fețele vopsite,
în culorile vii ale Fericirii Păcatelor Originare,
pe Tărâmurile cărora ne-am născut,
Moartea,
ce moare odată cu Ființa,
Durerii din noi.

9) Absurdul și Deșertăciunea Zorilor însângerați

Garduri din Orizonturi,
ce nu pot fi atinse,
de trupurile zămislite din Păcatele Originare,
născute de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne înteți cu ele,
Focul Durerii,
la care trebuie să ne ardem,
întreaga Existență a Non-Sensurilor,
ce hrănesc Absurdul și Deșertăciunea,
Zorilor însângerați,
ai Genelor bolnave,
pogorâte din Umilința Străbunilor,
ce-au fost deposedați,
de propriul lor Sine,
pentru a putea fi aruncați,
în Prăpăstiile adânci și reci,
ale Uitării,
ce s-a așternut,
pe fruntea ridată a Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii.

10) Supusă celor mai groaznice cazne

A început să ningă,
cu Petalele Zorilor,
spulberate de Vânturile Deznădejdii,
care suflă spre Zările Întunecate,
ale Singurătății,
din care suntem obligați,
să ne clădim,
Catedrale de Umilințe,
în genunchii cărora să ne prosternăm,
înaintea Păcatelor Originare,
pline de resentimente criminale,
pe tot ce poate însemna,
Condiție Umană,
ce trebuie neapărat,
supusă celor mai groaznice cazne,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

11) Atunci când privim spectacolul amar

Părăsiți de noi înșine,
alergăm printre Sacrificiile Zodiilor,
unui Tărâm al Coşmarelor,
care ne împovărează,
cu Frigul de pe buzele Prăpăstiilor,
aruncați în Golul deznădăjduit al Zilelor,
fără să mai atingem vreodată,
ultima picătură,
de Iluzie a Vieții și Morții,
ce pare că nu se mai termină,
atunci când privim,
spectacolul amar,
al Măștilor mincinoase ale Fericirii,
pe care am fost obligați să le purtăm,
de către Non-Sensurile unei Existențe,
a Nimănui.

12) Care pretinde fals că este esența acesteia

Fiecare dintre noi,
ne naștem,
pentru a juca într-un spectacol al Umbrelor,
ce clădesc Paradisul Infernului,
acestei Umilințe,
a Întrupării,
în Mocirla Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem obligați să o lustruim,
cu Suferințele,
primite în dar,
de la Stelele căzătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au îmbrăcat,
în Destinele orfane de noi înșine,
cei a căror Stea ,
era Nemurirea unei Iubiri,
ce ne-a fost furată,
tocmai de către Creatorul Greșelilor,
și al Păcatelor Originare,
care pretinde fals,
că este esența acesteia.

13) Statui Vivante

Gânduri înghețate,
prin Urmele pustii,
ale unor Greșeli ale Creației,
sunt jucate la zarurile Durerii,
de către Timpul criminal,
al Iluziilor Vieții și Morții,
fără de care acestea,
 nu și-ar putea etala,
Non-Sensurile propriilor Existențe,
din care ne-au sculptat,
 Întrupările în Țărâna Suferinței,
pentru a deveni,
Statui Vivante,
pe umerii prăfuiți,
de stelele căzătoare,
ale Deșertăciunilor și Absurdului,
Coșmarurilor,
 pierdute în Răsăriturile,
Singurătății.

14) Teatru Absurd

Cearcăne adânci și stranii,
străjuiesc Statuile Vivante,
ale Suferințelor,
ce sunt obligate să joace,
rolurile Destinelor,
pe scenele cu scândurile Viselor putrezite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde Gongul de început și de final,
al pieselor ruginite de Teatru Absurd,
unde de fiecare dată,
Moartea moare odată cu Ființa,
îl dau Strigătele mute ale Durerilor,
din sălile de naștere,
a Non-Sensurilor Existenței,
ce vor avea un traseu,
unde Zilele Goale,
vor presăra spinii Speranțelor deșarte,
sub Pașii de lut ai Întrupărilor,
în Ființa însetată de Orizonturile Iubirilor,
care-i vor fi turnate,
în cănile de pustiu,
ale Zâmbetelor încleștate,
printre Mormintele Cuvintelor de ceară,
care se topesc mereu,
sub streașinile Lacrimilor Viselor neîmplinte.

15) Statuile Vivante ale Absurdului

De fiecare dată,
atunci când deschidem sertarele Groazei,
din încăperile întunecate,
ale Genelor Străbunilor noștri,
în Suferințe,
ascunse printre Apusurile însângerate,
pe care le rănim de fiecare dată,
cu Păcatele Originare ale Cuvintelor,
ce nu vor să accepte,
Iluziile Vieții și Morții,
atunci când văd cum suntem transformați,
în sclavii Zidurilor masive de Cer,
pe ale căror Ferestre de Nesfârșire,
în loc să primim Lumina Divină a Iubirii,
suntem serviți cu câte o cană de pustiu,
plină cu Clipe ucise,
care ne transfromă,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
ce traversează în fiecare Dimineață,
Zebra Uitării,
în drumul nostru,
către Moarte.

16) Glorie deșartă

Ne-am născut Statui Vivante,
ca să arătăm de fiecare dată,
Ora Exactă a Suferințelor,
pe bulevardele pustii ale Indiferenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror colți veninoși,
mușcă adânc,
din carnea Eternităților de Clipe,
pentru a le lăsa mai apoi să moară,
în brațele descompuse ale Timpului,
care-și mai face un semn pe răbojul,
Non-Sensurilor Existenței sale,
prin sculptarea feței neîngrijite,
a Gloriei deșarte,
ce dorește să o obțină,
pentru a ne înfrânge,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ajungând la concluzia,
că Totul este în zadar.

17) Nu pot să le pansez

Alerg prin aglomerația,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
ale căror Piviri reci și încremenite,
mă scrutează,
până când încep să patinez pe gheața lor,
amintindu-mi,
clinchetul cănilor de pustiu,
pline cu Vise deșarte,
pe care le sorb,
pierdut adeseori în Inima de Cer,
a Străinului Subconștient,
al Iubirii,
ale cărui Răsărituri însângerate,
de rănile adânci ale Singurătății,
nu pot să le pansez,
oricât de mult mi-aș dori.

18) Absolut absolut și iar absolut

Atunci când am întrebat stelele,
cine suntem de fapt?

Mi-au arătat,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce schimbau pozițiile Lacrimilor de Cer,
ale Norilor Ființei,
din Cuvintele descompuse,
ale căror Vise,
se mistuie și acum,
de greutatea Eternităților de Clipe,
sculptate din piatra amară,
a Singurătății,
în care se reflectă chipul tău,
Iubire.

Pe urmă n-am mai fost în stare,
să mai întreb absolut nimic,
precum Adevărul Absolut,
într-o Lume absolută,
a Deșertăciunii și Absurdului,
absolut.

Absolut absolut și iar absolut.

19) Să îmbrăcăm trupurile

Întreaga Existență a Non-Sensurilor,
acestei Lumi,
ne chinuim să îmbrăcăm trupurile,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
pe Sufletele noastre,
legănate în bătaia Vânturilor Disperării,
rătăcite prin străzile desfundate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ca să distrăm trecătorii,
ce tocmai își traversează,
Timpul ce-și ucide,
Eternitățile Clipelor,
care se scurg inerte,
pe Zebrele descompuse,
ale Trecerilor definitive,
către Moarte,
vărsându-ne Sângele rece al Genelor,
izvorâte din Durerea Străbunilor,
Păcatelor noastre Originare.

20) Obligându-ne să trăim în cele din urmă

Visele transcendentale,
se surpă-n Prăpăstiile,
unui Viitor al Nimănui,
antrenând în căderea lor,
Statuile Vivante ale Absurdului,
regăsite în propriile noastre,
Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
ce iau cele mai bizare poziții,
pe străzile desfundate ale Destinelor,
care ne-au legat,
Ochii de Cer ai Nemărginirii,
pentru a vedea,
numai în interiorul cănilor de pustiu,
din care trebuie să ne bem,
Disperarea,
care ne vinde toate Eternitățile Clipelor,
unor Iubiri,
obligându-ne să trăim,
în cele din urmă,
doar Durerea surdă și mistuitoare,
a Singurătății de noi înșine.

21) Ființa Deșertăciunii

Ruguri de Libertăți,
 încinse de Întrebările,
 veșnic vii ale Durerii,
din care se înalță Fumurile Orgoliilor,
ce-și câștigă pâinea descompusă,
 a Compromisurilor,
din valurile Societăților de Consum,
carne de Clipe,
cât mai arse,
pentru a putea fi devorate,
 de către Destinele,
Iluziilor Vieții și Morții,
la porțile larg deschise ale Disperării,
servite de către,
 Statuile Vivante ale Absurdului,
în care ne întrupăm,
Ființa Deșertăciunii.

22) Goliciunea Zilelor Nimănui

Nori de Cuvinte,
rup Ferestrele de Cer,
cu greutatea mistuitoare a gravității lor,
ce cade,
ningând haotic cu Absurd,
peste Fruntea ridată a Timpului,
aruncată în genunchii Păcatelor Originare,
pentru a fi măcinată,
la Moara Deșertăciunii,
de brațele isterice,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce vor scoate la maternitățile Durerii,
noi Statui Vivante ale Absurdului,
pentru a fi expuse,
în vitrinele de ceară,
ale Destinelor,
care se topesc neîntrerupt,
la Focul mistuitor,
aprins de Goliciunea Zilelor,
Nimănui.

23) Pe sub ruinele Speranțelor

Ramuri uscate de Compromisuri,
lovesc Ferestrele lumânărilor de ceară,
ale Întrupărilor,
topindu-le pe obrajii Destinului,
ale cărui străzi desfundate,
încă mai fac deliciul Zilelor Goale,
care se prostituează,
pe la colțurile Anilor încărunțiți,
cu orice cană sărăcăcioasă de pustiu,
din care suntem obligați,
să ne bem fierea amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe sub ruinele Speranțelor,
copleșite de Zidurile masive,
ale Păcatelor Originare,
ce ne străjuiesc pe noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care ne jucăm fiecare în parte,
piesa de teatru prost și josnic,
al cărei Repertoriu a fost ales cu grijă,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

24) Ne ducem tăcuți Destinele spre Moarte

Furtuni de Vise,
lovesc cu sălbăticie Cimitirele Clipelor,
în care le sunt înmormântate Speranțele,
ucise pe la spate de către Deșertăciunea,
care nu poate fi trasă niciodată la răspundere,
pe Tărâmurile Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat Suferințele,
pentru a fi pe placul,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Paradis,
este întreținut cu Infernul nostru,
cel de toate Zilele Goale,
pentru care Cănile de Pustiu,
nu se mai pot umple,
nici măcar cu fierea amară,
a Privirilor reci și indiferente,
ale Statuilor Vivante ale Absurdului,
pe umerii cărora ne ducem tăcuți,
Destinele spre Moarte.

25) Fresce de Dureri

Fresce de Dureri,
semnate de cei doi artiști celebri,
ai Infernului,
care sunt Timpul și Spațiul,
împânzesc pereții scorojiți,
ai maternităților de Clipe,
unde ne naștem Întruparea,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
cu ajutorul cărora,
Destinele noastre,
își vor juca piesele de teatru cinic,
scrise de Iluziile Vieții și Morții,
pe mesele întinse ale Deșertăciunilor,
pline cu tot felul de bunătăți,
ale artei Torturii,
cum ar fi,
Societate de Consum în sos de Colaps,
Ierarhie cu garnitură de Compromisuri,
Cimitire de Cuvinte rostite Iubirilor,
și multe altele.

26) Societatea Aglomerată și Alienată de Consum

Zodii de ceară care se topesc,
sub arșița de sfârșit de Lume,
a Plumbului topit,
scurs din Norii de Amintiri,
ai Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne apasă fiecare Lacrimă,
a Purității Adevărului Absolut,
a Străinului Subconștient,
până când cresc din ea,
Cimitire întregi de Cuvinte,
pe care să le bem din Cănile de Pustiu,
ale Conștiinței,
din ce în ce mai ciobită,
pe la colțurile Zilelor Goale,
prin care ne privesc,
Cearcănele Ochilor de Cer,
atât de obosiți,
ale celorlalte Statui Vivante ale Absurdului,
alături de care formăm,
Societatea Aglomerată și Alienată de Consum,
unde ne pierdem Orizonturile Viselor,
prin buzunarele rupte,
ale Speranțelor deșarte.

27) Arta Deșertăciunii

Moartea moare odată cu Ființa,
Statuilor Vivante ale Absurdului nostru,
încât nu vom mai fi siliți,
să umplem străzile Destinelor,
cu tot felul de poziții bizare,
la care să se uite Timpul,
satisfăcut de Arta Deșertăciunii,
pe care suntem capabili să o etalăm,
trecând prin cadavrele Clipelor,
ucise de trecerile noastre,
pe Zebrele compromise,
ale Greșelilor Creației.

28) Spre deliciul Timpului

Am fost întrupați,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
străjuite de Vitrinele murdare ale Destinelor,
pentru Distracția,
Iluziilor Vieții și Morții,
care găsesc un mod plăcut și cinic,
de petrecere a Timpului liber,
privind la pozițiile Suferințelor noastre,
care de care mai bizare și mai crude,
cu propriul Sine,
spre deliciul Timpului,
care ne păzește cu strășnicie Moartea,
pe care o purtăm în Suflete,
până când suntem obligați să o returnăm,
Non-Sensului Existenței,
odată cu pierderea Vieții,
întrucât și Moartea ne moare odată cu Ființa.

29) Pe care-l cunoaștem doar o singură dată

Statuile Vivante ale Absurdului,
întrupării noastre,
sunt prea oarbe să poată privi,
Lumina Divină a Străinului Subconștient,
care vrea să le îmbrace,
în stelele Cuvintelor de dinainte de a fi Lumea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-și aminti cum arătam,
undeva-cândva,
înainte de a ne întrupa,
așteptând momentul,
când și Iluzia Morții,
va dispare odată cu Ființa,
numai prin Moartea,
care este unicul Adevăr Absolut,
al acestei Lumi,
pe care-l cunoaștem doar o singură dată,
atunci când murim.

30) Pe Zebra Deșertăciunii către Moarte

De când ne-au sosit,
pe Tărâmurile Iluziilor Vieții și Morții,
Păcatele Originare,
am devenit actorii unui teatru de prost gust,
știind că se află aici,
ca să ne învinovățească,
tot pe noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care am fi dorit să știm,
ce este cu adevărat Iubirea,
din care ne provin Amintirile Viitorului,
și nu doar să contabilizăm,
în numele nostru,
Greșelile Creației acestei Lumi a Nimănui,
în Vitrinele căreiea am fost puși,
spre amuzamentul copios al Suferinței,
care ne îmbrățișează călduros,
în fiecare Clipă,
care o traversăm,
pe Zebra Deșertăciunii,
către Moarte.

31) Întunericul Tărâmurilor Iluziilor Vieții și Morții

Zori descătușați de Noaptea Privirilor,
pierdute în Aglomerația de Vise oarbe,
care ne destăinuie,
Întunericul Tărâmurilor Iluziilor Vieții şi Morții,
pe care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
suntem obligați să ne clădim,
Catedrale de Suferințe,
pentru a ni se împlini Blestemul,
care ne-a aruncat în groapa Păcatelor Originare,
rostit undeva-cândva,
de către Greșeala unei Creații,
care devenise geloasă,
pe Stelele Cuvintelor care ne îmbrăcau,
mantiile Sufletelor,
împlinite prin Nemurire și Lumină Divină,
să poată Iubi.

32) Prin Târgurile ieftine ale Deșertăciunii

Înecați în Oceanul Gândurilor transcendentale,
ale Greșelilor Creației,
care cer necontenit Eternității,
să fie iertate,
de Blestemele și Durerile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au întrupat,
Sufletele Iubirii,
prin care respiram Nemurirea,
în Statuile Vivante ale Absurdului,
ale căror corpuri suntem obligați să le purtăm,
prin Târgurile ieftine ale Deșertăciunii,
până când,
și Moartea,
ne va muri odată cu Ființa,
redevenind cei de dinaintea noastră.

33) Ne strivesc orice Urmă

Gheţuri de Vise transcendentale,
ale Zilelor zidite-n Destine,
ne frig cu Frigul indiferent,
al Iluziilor Vieţii şi Morţii,
trupurile de Statui Vivante ale Absurdului,
pentru a respira,
chiar şi o frântură de Clipă,
aerul proaspăt al Nemuririi,
din Amintirile Viitorului,
ca să învăţăm cu adevărat,
ce anume este Durerea,
izvorâtă din gratiile de plumb ale Timpului,
care ne strivesc orice Urmă,
de a mai fi noi cei de dinainte,
de a se lăsa,
Non-Sensurile acestei Existenţe,
pe umerii Lacrimilor Cuvintelor noastre.

34) Drumurile prăfuite ale Stelelor Căzătoare

Petale de Lacrimi,
smulse de pe florile Sentimentelor noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
sunt duse de Vânturile Deznădejdii,
spre nicăieri,
brăzdând obrajii stafidiți,
ai Non-Sensurilor Existenței,
pe care se preling anevoios,
drumurile prăfuite ale Stelelor Căzătoare,
pe care ni le-au îmbrățișat Destinele,
pe trecerea Zebrei dintre Bine și Rău,
către Moartea,
ce ne va muri odată cu Ființa.

35) Vitrinele sparte ale Iluziilor Vieții și Morții

E atât de mult gri,
pe plumbul Zilelor noastre,
încât până și Zorii lor,
ne apasă Urmele adânci,
ale Non-Sensurilor Existenței,
de Statui Vivante ale Absurdului,
care nu vor lăsa nimic altceva,
în urma noastră,
decât Vitrinele sparte,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am dus Suferința,
pe umerii Lacrimilor vărsate,
de Singurătatea din noi înșine,
și cărora le vom dovedi,
că suntem mai puternici decât ele,
tocmai folosind armele lor,
prin Moartea,
care ne va muri odată cu Ființa.

36) Vitrine josnice

Rugăciuni surde,
 închinate Icoanelor,
 Iluziilor Vieții și Morții,
ce-au devenit Vitrine josnice,
care fac reclame Suferințelor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
care sunt trupurile noastre,
aranjate în toate pozițiile sociale posibile,
pentru a atrage cât mai mulți,
 Ochi de Cer,
care să-și cheltuie,
 și cele căteva Clipe rămase fără de Nori,
pe toaletele Cuvintelor,
 cu care am fost îmbrăcați,
pentru a le vinde lor,
la sumele unor întregi Orizonturi,
pe care nu le vor mai putea cuprinde,
Niciodată.

37) Oferite cu cinism de Ierarhiile Deșertăciunii

Remușcări sordide,
se preling haotic,
peste pereții scorojiți,
ai Sufletelor noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
fiindcă am acceptat undeva-cândva,
să gustăm din fierea amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-a obligat mai apoi,
să stăm în pozițiile oferite cu cinism,
de Ierarhiile Deșertăciunii,
întreaga noastră Trecere,
pe Zebra Binelui și Răului,
a Non-Sensurilor Existenței,
care ne duce inevitabil către Moartea,
care va muri odată cu Ființa.

38) Fiecare Stea

Fiecare Eternitate de Clipă,
ucisă de Timp,
are propria ei Stea,
și fiecare Stea,
un Destin al nostru,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
o aruncă de pe Bolta Cuvântului Iubirii,
pe care stă agățată,
direct în prăpastia fără margini,
a Non-Sensurilor Existenței,
pentru a deveni Căzătoare,
și a se întrupa astfel,
în Ființa, datoare către Moarte,
cu tot trupul,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
expuse în Vitrina Neșansei,
de către Deșertăciune.

39) Se lăfăie împreună cu Moartea

De ce ne-ai dat Doamne,
numai Vitrine strălucitoare,
în care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
să fim îmbrăcate,
doar în ținutele pline de Sarcasm și Disperare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cusute cu ața albă a Neșansei,
după moda egocentrică,
a Condiției Umane,
pe Tărâmul căreia,
Omul devine de fiecare dată,
o fiară sângeroasă,
gata oricând să sfâșie carnea Banilor,
pentru a spori averile Deșertăciunii,
în care se lăfăie împreună cu Moartea,
ce o va duce în brațe,
până la sfârșitul Vieții.

40) Celebrele Măști cu nume de Fericire

Frunzele de laur,
prinse în coroane de Laude,
așezate pe frunțile reci și cadaverice,
ale Statuilor Vivante ale Absurdului,
vor să atragă atenția,
prin Privirile pierdute dar zâmbitoare,
asupra Vitrinelor de lux,
unde Iluziile Vieții și Morții,
își vând ultima gamă,
de Non-Sensuri ale Existenței,
oricărei Eternitate de Clipă,
care acceptă cum am făcut-o și noi,
cei de dinainte de naștere,
să se sacrifice pentru plăcerea de a purta,
celebrele Măști cu nume de Fericire,
despre care se spune că ar fi croite,
după ultima modă a Hazardului,
fără însă a se aminti,
că nu pot trăi,
în lipsa Fierei Amare,
a Societății de Consum Deșertăciune,
care se poate bea,
numai din cănile de pustiu,
ale acestei Lumi a Nimănui.

41) Fără nici o rezervă

Zodii nefericite,
purtate de Statuile Vivante ale Absurdului,
prin Vitrinele de lux,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
se aliniază tradițiilor,
Societății de Consum,
de a verifica mereu,
Ora Exactă a Suferințelor,
care se identifică,
cu obiceiurile cinice,
ale Timpului,
ucigaș de Clipe,
ce-și poartă Zilele Goale,
prin fața Ochelarilor de cal,
ai Deșertăciunii,
pentru a afla,
care dintre ele îi sunt pe plac,
Morții,
deși aceasta le alege de fiecare dată,
pe toate,
fără nici o rezervă.

42) Ar dori să ne-o arate la față

Ce mână cinică,
să fi avut cel care a pornit,
robinetul Durerilor acestei Lumi,
și care se mai crede și creatorul Iubirii,
vrând să se identifice cu aceasta,
dar pe care ne-o interzice,
cu toate că,
ar dori să ne-o arate la față,
Străinul Subconștient,
ascuns,
în Statuile trupurilor noastre Vivante,
ale Absurdului,
pentru a ne arăta,
ce înseamnă cu adevărat Iubirea,
despre care nu este lăsat să ne vorbească niciodată,
de către Iluziile Vieții și Morții,
proprietarele Vitrinelor unsuroase și murdare,
ce poartă numele de Societate de Consum,
a cât mai multă Moarte.

43) Pe Zebra Binelui și Răului către Moarte

Rătăcit,
printre Statuile Vivante ale Absurdului,
ale căror priviri nu le observ,
de Vitrinele atât de strălucitoare,
ale Suferințelor,
încât Ochii de Cer,
ai Profunzimilor Iubirii,
nu se mai regăsesc,
în Palmele Gândurilor,
ce ar vrea să le cuprindă Goliciunea Zilelor,
care au devenit la modă,
printre Visele Iluziilor Vieții și Morții,
fiind vândute,
la prețurile astronomice,
ale Deșertăciunii,
ce ne grăbește traversarea,
pe Zebra Binelui și Răului,
către Moarte.

44) Nici măcar un singur Răspuns cât de neînsemnat

Oare câte stele am decojit,
de Înțelesurile Destinelor,
până când să ajungă aici,
Iluziile Vieții și Morții?,
să ne dea nouă,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
Cunoașterea de Sine,
a Suferințelor?,
pe care suntem nevoiți,
să le traversăm,
Zebra Binelui și Răului,
în drumul nostru către Moartea,
ce ne va muri odată cu Ființa,
întrebându-ne,
pentru întâia și ultima oară,
de ce toate acestea,
câte au fost și vor mai fi?,
fără să-și dea nici măcar,
un singur Răspuns,
cât de neînsemnat,
atunci când au decis să privească,
către Dumnezeul,
ce a creat Greșeala.

45) Pe care au alungat-o

Atunci când vom dispare,
din Vitrinele Iluziilor Vieții și Morții,
locul nostru va fi ocupat,
de Apusurile reci care ne însângerau,
Genele abătute de Păcatele Originare,
ale Străbunilor,
ce ne vor căuta în continuare,
Amintirile din Viitor,
pe care nu le-au aflat,
atunci când,
s-au întâlnit întâmplător cu Iubirea,
izvorâtă din Moartea izbăvitoare,
pe care au alungat-o,
când le-au cerut să se sinucidă,
crezând că este Fruntea cinică a Timpului,
pe jarul căreia se mistuie,
toate Eternitățile Clipelor,
acestei Lumi a Deșertăciunilor.

46) Medalii valoroase

La Târgul de Statui Vivante,
e mare aglomerație de Absurd,
fiindcă se vând la preț de nimic,
Vise măcinate de Singurătate,
numai bune de îmbrăcat,
la orele târzii,
ale Apusurilor de Remușcări,
ce mușcă adânc,
din carnea putrezită a Clipelor,
devenite atât de curând,
medalii valoroase,
în ierarhia cadavrelor ambulante,
purtate de către Destine,
la medalioanele Regăsirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
purtate la gâturile de lebădă cântătoare,
ale Cuvintelor fără casă,
ce par a fi ale Nimănui.

47) Putem să ne privim în Oglinda Nemuririi

Artificii strălucitoare,
prinse în părul încâlcit al Privirilor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
înrădăcinat adânc în Inima de Asfalt,
plină de gropi sentimentale,
al Sufletelor noastre,
ce luminează pustiurile,
Zidurilor de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ca să ne cățărâm cât mai sus,
pe meterezele Greșelilor Creației,
unde suntem așteptați,
de către Păcatele Originare,
ce știu că suntem,
Statuile Vivante ale Absurdului,
și care sunt singurele,
ce ne pot dezvălui,

adevărata față pe care o are Moartea,
atunci când ne aflăm,
pe Zebra Binelui și Răului,
pentru a trece în Lumea,
unde putem să ne privim,
în Oglinda Nemuririi,
de unde am plecat,
undeva-cândva.

48) S-au tras storurile la Vitrina Sentimentelor

Ferestrele obosite ale Gândurilor,
își pun capul Speranțelor,
în pălmile bătătorite,
de muncile grele ale Cuvintelor,
ce nu reușesc nici acum,
să scoată la suprafață,
aurul Fericirii unor Priviri,
care se prăbușesc descompuse,
și sleite de puteri,
pe podelele Zilelor Goale și atemporale,
de orice conținut al Dorințelor,
care nu și-au mai arătat fața,
de când s-au tras storurile,
la Vitrina Sentimentelor,
unde până și Gesturile orfane,
ale Zâmbetelor încleștate,
de Durere,
par a fi părăsit,
Statuile Vivante ale Absurdului,
trupurilor noastre,
sculptate de către Moarte,
pe prispa Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în folosul Deșertăciunii.

49) În rugăciunile noastre amarnice

Ne naștem pentru,
a participa la dansul,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
acestei Lumi a Delirului Colectiv,
unde cu toții,
ne prindem de mâinile,
Iluziilor Vieții și Morții,
încercând să ne ținem Echilibrul,
deasupra Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostim,
în rugăciunile noastre amarnice,
Greșelilor,
și Creației,
Păcatelor Originare,
ca fiind opera unei Divinități,
ce pare a se ascunde,
de propriile sale Fapte,
prin desișurile întunecate,
din Catedralele de Descumpăniri,
ale Non-Sensurilor Existenței.

50) În ambalajele Indiferențelor

Răsărit din pustiurile,
Mormintelor de Cuvinte,
Magazinul Statuilor Vivante ale Absurdului,
a primit numele de Maternitate,
unde se pot cumpăra la preț de nimic,
Strigăte Mute,
cât mai proaspete cu putință,
numai bune de a fi aruncate,
pe banda rulantă a Iluziilor Vieții și Morții,
spre a fi împachetate,
în ambalajele Indiferențelor,
tipărite la cele mai înalte cote,
de către Curcubeele Predestinărilor,
care ne arată,
modul de utilizare,
al noilor Iubiri contrafăcute,
ce rezistă la Stres,
și pot fi spălate,
cu Apa Murdară,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
până când se albesc,
redevenind astfel curate,
după orice utilizare,
a Păcatelor Originare.

51) Plin de Gropi ale Viselor deșarte

Lacrimi de fum,
ridicat spre nicăieri,
din ramurile arse de Cuvinte,
unesc Cerurile Orgoliilor,
cu Ridurile adânci și încrezute,
ale Părului încâlcit,
al Stelelor,
pierdute de către Destine,
într-o Metamorfoză a Durerii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce toarnă Conștiința,
în smoala asfaltului negru al Întrupării,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
plin de Gropi ale Viselor deșarte,
ce împiedică Pașii prelinși,
pe străzile desfundate,
ale Iubirii,
să mai calce vreodată pe acolo.

52) Mierea Sclaviei Întrupării în Cuvânt

Aripi de albine zgomotoase și isterice,
duc Mierea Sclaviei,
Întrupării în Cuvânt,
către Fagurele Societății de Consum,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care vor primi,
îndeajuns de mult,
Fum de Vise,
încât să nu mai părăsească,
Stupul Promisiunilor,
până când,
și ultimele Speranțe deșarte ale Roiului,
de Norme și Legi,
vor cădea alături de petalele plantelor,
la Tălpile unei Toamne a Nimănui,
din care vor înțelege că Sensul Vieții lor,
constă în zborul către Moarte.

53) Obiecte stricate

De ce Sfinții Părinți,
ai Catedralelor lipsite de Remușcări,
după Victimele torturate,
de Absurdul Întrupării,
nu au și ei,
Rugăciuni ce aprind,
Lumânările de Cuvinte?,
care să ardă,
până la topire,
Suferințele Deșertăciunii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ca un semn de pioasă aducere aminte,
a celor care s-au înfruntat,
cu bolile fără leac,
sau Durerile fără de sfârșit,
ale Pașilor pierduți spre Nicăieri,
ce trebuie văzuți,
ca fiind adevărații Îngeri,
cu aripile Destinelor frânte,
datorită Greșelii Creației lui Dumnezeu,
și nicidecum,
niște simple Statui Vivante ale Absurdului,

care odată stricate,
trebuie înlocuite,
altfel devin o Povară a Divinității,
a cărei Vitrină își pierde din strălucire,
folosind obiecte defecte,
ce nu sunt înlocuite rapid,
motiv pentru care,
Paradisul Infernului nostru,
avea nevoie ca Dumnezeul Lui,
să creeze,
Păcatele Originare,
ce îndeplinesc rolul de gunoieri,
ai Societății de Consum,
ridicându-i pe cei căzuți cu fruntea Viselor,
în Țărâna rece și indiferentă,
a Deșertăciunii acestei Lumi.

54) Cearcănele truditoare ale Zilelor Goale

Lacrimi de asfalt,
se preling pe străzile desfundate,
ale Speranțelor deșarte,
pustiite de Pașii Nimănui,
ce cad în gropile Destinelor,
unde ni se împotmolesc,
Cearcănele truditoare,
ale Zilelor Goale,
care ne așteaptă,
la casele Deșertăciunilor,
pe pernele cărora trebuie să ne așezăm,
frunțile pline de sudoarea Suferințelor,
acestei Lumi a Întrupărilor,
în Absurd.

55) Să ne tragă spre Moarte

Inimi de Cer,
bat Eternitatea,
Visului tău,
Iubire,
spălându-ne Steaua Nemuririi,
cu petalele Viselor Eternității,
ce ni se aștern,
la tălpile Fericirii,
unui Univers al Viselor,
pe care n-am vrea,
să îl părăsim vreodată,
dacă n-am fi căzuți,
în Prăpastia fără margini,
a Întrupării în Cuvântul Nimănui,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
îl numesc Facere,
de când le-a pictat,
Zebra Binelui și Răului,
care le traversează strada pustie,
a Suferințelor,
pe unde,

până și Eternitățile de Clipe,
se feresc să calce,
dacă n-ar fi împinse,
de Timp,
să ne prindă de mâinile muncite,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
și să ne tragă spre Moarte.

56) Să ni le repare

Aripi de Cer,
ne ating cu vârfurile Viselor,
pe frunțile obosite ale Catedralelor de Vicii,
pe care le urmăm abătuți,
în convoaie funerare de Zile Goale,
ce ne duc spre Nicăieri,
Cimitirele de Cuvinte,
la care ni s-au închinat,
undeva-cândva,
până și,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au promis,
să repare numai pentru noi,
Iubire,
Greșelile Creației,
care s-au dovedit a fi atât de mari,
încât până și Dumnezeu,
făuritorul lor,
nu mai este de găsit,
să ni le repare,
oricâte Rugăciuni aprinse i-am dedica.

57) Într-o cu totul altă Lume

Aștept de o Eternitate de Clipă,
Inima de Cer,
a Privirii tale,
Iubire,
în care să-mi pierd întregul Univers,
al Singurătății,
jucat la zarurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care mi l-a dat ca fiind câștigător,
deși nu-l doream,
să-l văd așezat pe fereastra Lacrimii,
Amintirilor noastre din Viitor,
unde ne îmbrățișam Steaua Nemuririi,
împreună,
într-o cu totul altă Lume,
cea a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

58) Și noi suntem Statui Vivante

Coruri de Zâmbete încleștate,
ne strigă mut,
pe aleile asurzitoare de atâtea Tăceri,
în Timp,
ce rătăcim prin aglomerația,
plină de Statuile Vivante ale Absurdului,
ce ne privesc din Vitrinele,
proaspăt spălate,
ale Catedralelor Păcatelor Originare,
întrebându-ne,
de ce am ales să ne îmbrățișăm,
Iubirea,
pe străzile Abatoarelor de Clipe?,
le răspundem,
că și noi suntem
Statui Vivante,
doar că încercăm să luăm pozițiii,
cât mai atrăgătoare pentru Deșertăciunile,
care ne plătesc cu cât mai multă Moarte,
ce știm că ne va salva,
odată trecuți,
de Zebra Binelui și Răului,

unde nu va mai fi,
nici Durere și nici Suspin,
ci doar Aripile Îngerului Iubirii,
care ne va atinge,
cu albul imaculat și neprihănit,
al Ochilor săi de Cer,
fără de sfârșit.

59) Vitrine

Rădăcini adânci,
de Amintiri din Viitor,
sfarmă Țărâna Întrupării,
și odată cu ea Zilele Goale,
care în complicitate cu Timpul,
au ucis Eternitățile Clipelor,
lăsând Libertatea Adevărului Absolut,
să zboare deasupra,
Deșertăciunilor Vitrinelor strălucitoare,
pe care Greșelile Creației,
și-au scris numele propriei firme,
acela de Paradis al Infernului,
pline cu Statuile Vivante ale Absurdului,
pe străzile pustii și reci,
ale Nimănui.

60) Nechemat de Nimeni

Depărtări de plumb,
apăsătoare și sordide,
zac pe pereții scorojiți ai Privirilor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
la care se adună mulțimile de Vise,
să le privească,
 pozițiile bizare ale Gândurilor,
ce le îmbracă Speranțele ponosite,
de Iluziilor Vieții și Morții,
toate dansând,
 valsul de sfârșit de Lume,
al Întunericului,
 care se așează nechemat de Nimeni,
în brațele Simțămintelor acestora,
până când cad haotic,
într-o prăpastie a Indiferenței.

61) Pe Zebrele de Trecere ale Binelui și Răului

Convoaie funerare,
de Statui Vivante,
vopsite în culorile vii și țipătoare,
ale Eternităților de Clipe ucise,
pe Zebrele de Trecere,
ale Binelui și Răului,
merg abătute în urma Sicrielor de Vise,
sfârșite din Lumea,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce-abia așteaptă să se odihnească,
prin Cimitirele de Cuvinte,
rostite de către Non-Sensurile Existenței,
Privirilor abătute ale Absurdului,
din care Deșertăciunea,
își culege roadele Suferinței,
băute în cănile de pustiu,
ale Hazardului.

62) Pentru a le duce mai departe

Lanțuri de Zile Goale,
purtate la gâturile de lebede cântătoare,
ale Destinelor,
leagă Ochii de Cer ai Viselor,
de plumbul încătușat,
al Norilor de Cuvinte,
ce încep să-și verse Durerea,
în șiroaie de Regrete,
peste obrajii însângerați ai Orizonturilor,
îmbrățișate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a le duce mai departe,
Statuile Vivante ale Absurdului,
către Zările din ce în ce mai pline,
ale Deșertăciunilor,
din Ierarhiile Societăților de Consum,
Moarte.

63) Pe bulevardele largi ale Durerii

Poduri de Lacrimi,
ale Viselor Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
se preling,
peste Apele murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
încercând să le decanteze,
cu puritatea și profunzimea lor,
pentru a spăla Privirile de plumb,
ale Statuilor Vivante ale Absurdului,
ce rătăcesc,
pe bulevardele largi ale Durerii,
fără să știe vreodată,
încotro merg,
pentru ca și acestea,
să vadă noi Orizonturi,
ce pot fi încărcate cu Fericire,
chiar dacă sunt susținute,
de fruntea ridată a unui Timp,
al Clipelor ucise,
pe Zebrele Binelui și Răului,
pe care ne trecem,
Non-Sensurile Existenței.
către Moarte.

64) Ne prelingem

Ne prelingem,
printre degetele Norilor,
ca să cădem transformați,
în ploaia binecuvântată,
a Iubirii,
care se înfiltrează fără voia ei,
în Țărâna rece și impersonală a Întrupării,
în care se pierde,
hrănind rădăcinile adânci ale Suferinței,
plantate de Iluziile Vieții și Morții,
care știu că mai apoi,
ne vom prelinge,
printre degetele Cuvintelor,
devenind,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce aleargă spre Nicăieri,
printre Non-Sensurile Existenței,
care ne vor îmbrățișa,
Vitrinele prăfuite ale Privirilor.

65) Asudă pe obrajii plini de igrasie ale Răspunsurilor

Ploile târzii ale Întrebărilor,
Condiției Umane,
asudă pe obrajii plini de igrasie,
ale Răspunsurilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor în continuare să rămânem,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care să umple,
cu Zâmbetele încleștate,
ale Privirilor de plumb,
străzile pustii ale Cuvintelor,
adoptând poziții din ce în ce mai bizare,
ale Suferinței,
pe care să o ducem peste tot în Lume,
pentru a dovedi Greșelilor Creației,
că nu umblăm goi,
precum ne sunt Zilele Goale,
oferite de către Destin,
prin Târgurile de vechituri,
ale Non-Sensurilor Existenței.

66) Ne leagă cu șireturile Durerii

Zori de cremene,
lovesc Zidurile Privirilor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
fulgerându-le Conștiința,
cu Gândurile provenite,
din depărtările Universului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne îndeamnă,
cum să pășim pe Zebra Trecerilor,
dintre Bine și Rău,
care ne leagă cu șireturile Durerii,
Non-Sensurile Existenței,
pentru ca nu cumva să le pierdem,
pe drumul prăfuit,
al Stelelor căzătoare ale Destinelor,
ce se îndreaptă neabătut,
către Cimitirele de Cuvinte,
unde ne așteaptă,
Moartea.

67) Cheia tuturor Paradoxurilor

Lacrimile Viselor răstignite,
pe Cerul plumburiu al Deznădejdii,
sunt atât de însetate,
de Adevărul Absolut,
al Iubirii,
încât ne cer,
câte o picătură de Fericire,
fiecăruia dintre noi,
crezând că aceasta,
ar putea fi stoarsă,
din Greșelile Creației,
Unui Dumnezeu,
făuritor de Statui Vivante ale Absurdului,
obligate să stea în genunchi,
înaintea Icoanelor Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
unicele în măsură să decidă,
cât de lungă poate fi,
Zebra Trecerilor Binelui-Răului,
către Moartea izbăvitoare,
de propriul ei Sine,
ce este cheia tuturor Paradoxurilor,
acestei Lumi.

68) Reclamă insistentă

Fiecare Gând ne desenează,
 propriul Cer al Ființei,
pe care plutesc,
 Aripile Îngerilor Păzitori,
întrupați în Vise,
deveniți mesageri,
 ai Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
de care noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
suntem tot mai îndepărtați,
printr-un orar,
 cât mai prelungit,
 prin Vitrinele murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde trebuie să facem,
reclamă insistentă Deșertăciunii,
care trebuie vândută,
cât mai multor Priviri disperate,
pe străzile pustiurilor de Cuvinte,
ale Întrupării noastre în Țărâna,
Nimănui.

69) Părul încâlcit de Destin al Clipelor accidentate

Ziduri amenințătoare de Patimi,
străjuiesc,
Părul încâlcit de Destin,
al Clipelor accidentate,
pe Zebra Trecerilor Binelui și Răului,
către Moarte,
ce au fost jucate de Timp,
la zarurile Hazardului,
Pozițiilor,
pe care să le luăm,
prin Târgurile Nimănui,
tot noi,
aceste Statui Vivante ale Absurdului,
pe străzile Deșertăciunii Viselor,
care se pierd,
în pustiul Zilelor Goale,
ce-abia își mai duc,
Privirile descompuse,
pe tăvile Suferințelor.

70) Strigătul surd al Durerilor Nașterii Deșertăciunii

La Maternitatea,
pereților scorojiți ai Sufletelor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
nu trebuie să ne învețe Nimeni,
strigătul surd al Durerilor Nașterii,
Deșertăciunii,
fiindcă intră în Instinctul de Conservare,
al Suferinței,
care trebuie falsificat,
pentru a fi atribuit Fericirii,
atât de des mimată,
prin Vitrinele opace,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
de către Zebrele Binelui și Răului,
ce lovesc cu copitele lor,
Privirile pierdute,
ale Zâmbetelor noastre încleștate,
cu mâna pe Moartea izbăvitoare,
a Non-Sensurilor Existenței.

71) În Genunchii roși ai Milei

Icoanele Deșertăciunilor,
adăpostesc între ramele,
Non-Sensurilor Existenței,
Statuile Vivante ale Absurdului,
unor Sfinți Părinți,
ale căror poziții sociale,
trebuie menținute,
doar în Genunchii roși ai Milei,
care strâng sufieciente fonduri,
pentru Catedralele Iluziilor Vieții și Morții,
unde corurile grave ale Suferințelor,
intonează cântecele de lebădă ale Fericirii,
acompaniate de vocea gravă,
a unei Religii,
a Greșelilor Creației,
în care suntem forțați să credem.

72) Datoare vândute

Fumul Viselor,
se ridică printre degetele Cuvintelor,
Statuilor Vivante ale Absurdului,
din Vitrinele fără nume,
ale Deșertăciunii,
de unde ni se îmbracă,
Destinele,
datoare vândute,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
cu toate Clipele noastre accidentate,
pe Zebra Binelui și Răului,
care ne trece,
către Moartea izbăvitoare,
de Iluziile,
întregului vocabular,
al Suferinței.

73) Îmbrăcăm Suferințele la modă ale Lumii

Zodiile Zilelor Goale și măsluite,
sunt forțate să-și piardă Conștiințele,
împreună cu noi,
cei ce suntem,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce îmbrăcăm Suferințele la modă ale Lumii,
pentru a fi vândute Religiilor,
ahtiate după Catedralele luxoase ale Ierarhiilor,
stadiu de care nu vom putea trece vreodată,
întrucât Iluziile Vieții și Morții,
le cer în mod expres,
să rămânem astfel,
Răsăriturilor de plumb,
ale Norilor de furtună,
din trupurile descompuse,
a Cuvintelor,
pe care ni le rostesc,
Privirile însingurate,
prin aglomerația Semenelor de Întrebare,
ale cănilor de pustiu,
din care ne bem Fierea Amară,
a Destinului.

74) Ne-a întrupat în Țărâna de plumb a Disperării

Ninge cu Desăvârșire,
peste fruntea Amintirilor Viitorului,
Străinului Subconștient,
al Iubirii,
pierdut în Sângele Apusurilor,
prelins prin venele Sentimentelor,
pe care navigăm,
căutându-ne Țărmul Viselor,
de pe care am alunecat,
în valurile reci și nemiloase,
ale Vitrinelor Iluziilor Vieții,
unde am devenit,
Statuile Vivante ale Absurdului,
unei Lumi,
care ne-a întrupat,
în Țărâna de plumb,
a Disperării,
Aripilor frânte de Îngeri Păzitori.

75) Pe Sicriele Speranțelor

N-am întrebat niciodată,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
de ce noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
trebuie să alegem,
pozițiile incomode ale Umbrelor,
în vitrinele Mormintelor de Vise,
pe Sicriele Speranțelor cărora,
ne așezăm,
degetele răsfirate ale Cuvintelor,
vrând să le deschidem,
dar fără să reușim vreodată,
fiind din ce în ce mai slăbiți,
de greutatea Morții,
pe care suntem obligați,
să o ducem pe umerii,
Lacrimilor Suferințelor noastre.

76) Zac strivite

Rădăcini de Dor,
înfipte-n profunzimea Lacrimilor,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Nimănui,
zac strivite,
 printre mormintele de Gânduri,
ce-au încercat să înfrunte,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu palmele Zilelor Goale,
ale Sângelui descompus,
al Genelor primite de la Străbunii,
ce ne-au desenat,
 Zebrele Binelui și Răului,
cât mai apropiate,
 de Moartea izbăvitoare,
tocmai de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănui.

77) Sunt acum

Deschide-mi Doamne,
fereastra Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să pot comunica,
cu Steaua Nemuririi,
Iubirii,
pe care am pierdut-o la Întruparea,
în plumbul Deșertăciunii acestei Lumi,
a Nimănui,
pentru care Statuia Vivantă a Absurdului,
care sunt acum,
trebuie să se sacrifice,
ca Non-Sensurile Existenței,
să poată prospera,
cu noi Suferințe,
pe care să le adune în conturile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor să-și cumpere întregul Univers,
al Cimitirelor de Cuvinte,
ale Facerii,
cănilor de pustiu,
din care să ne bem,
Fierea Amară,
a Destinului.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte:

riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci

abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam

pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în

numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri

complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a

sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al

Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de

Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav

acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale

lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind

nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates

ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii

copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012

- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017

- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- STATUILE VIVANTE ALE ABSURDULUI -

-poeme filosofice-